

« Нову Заповідь Я вам даю : «Любіть один
одного! Як Я вас полюбив, так любіть один
одного й ви!»

(Євангеліє від Івана 13:34).

Виконала
учениця 9 класу
ЗОШ I –II ст. с. Кабарівців
Сухінська Рома

Для того, щоб у нашому серці поселився Господь Бог, а ми стали Його добрими дітьми, потрібно зовсім мало – пам'ятати і виконувати постійно дві найголовніші Божі Заповіді, які закликають до любові. «Бог є любов» - каже Святе Письмо. Найважливішими Заповідями є Заповіді Любові, які об'явив нам Ісус Христос у новому Заповіті. З першої Заповіді Любові – любові до Бога, випливають чотири перші Заповіді Божі, а з другої Заповіді любові до ближнього випливає решта шість Заповідей Божих.

Ці дві Заповіді Любові тісно пов'язані між собою, бо неможливо виконати одну Заповідь без другої. Іван Богослов казав: « Коли хто каже, що любить Бога, а брата свого ненавидить, той не правдомовець. Любов до ближнього є найкращим випробуванням любові до Бога, бо не можна любити Бога, якого не бачимо, а ближнього свого, котрого бачимо, ненавидіти. Хто любить ближнього, той виконує обидві Заповіді, а одночасно – всі інші.

« Щоб ви любили один одного, як Я вас полюбив» - це Заповіт Ісуса Христа своїм учням , а відтак – усім людям , це бажання продовжити цей Заповіт у своїх майбутніх поколіннях, тобто – в нас! Любити – це перша і найважливіша Заповідь християнства. В центрі нашого життя і його джерелом є Ісус Христос, який віддав Своє життя за любов до людей. Христос Своїм власним життям і смертю на хресті показує на ділі, як треба любити. Він заповідає любити не лише друзів, але й ворогів, тому християнство є релігією любові.

Син Бога говорив про свою любов, бажаючи, щоб ми його у цьому наслідували. Звичайно, людині постійно жити у щирій любові до Бога, любити і поважати інших людей дуже важко. Люди, які нас оточують , різні за своїм характером, вчинками і тому, здається на перший погляд, що легше любити Бога і самого себе. Але в тому і полягає суть Ісусової Заповіді, щоб любити всіх людей , бо всі ми — Божі діти. Так як у матері болить серце, коли ми не любимо свого брата чи сестру, так і Господь засмучується, коли бачить нашу неприязнь до інших людей. Навіть якщо деякі люди нам не подобаються, але ми маємо бути толерантними , прислухатися до їх думок, не судити за їх вчинки, зовнішній вигляд, походження, бо найсправедливіший суддя — це Господь Бог. Наша любов до ближніх може

проявлятися у буденних вчинках: сказати їм добре слово, щиро і привітливо привітатися, помолитися за них перед Господом, допомогти в годину нещастя, чи при будь-якій іншій потребі. Яскравий приклад того, як ми повинні ставитися до інших людей, дає нам Ісус у притчі «Про доброго самарянина». Ця притча вчить, щоб люди були завжди добрими, милосердними і з любов'ю ставилися один до одного, а навіть — до своїх ворогів.

Людина створена Богом з великої любові, і покликана поширювати цю любов у світі, в якому вона живе. Ми повинні не лише знати Заповіді Любові, але й жити за ними. Найбільшим ворогом любові є гордість, зарозумілість, які руйнують стосунки між людьми, між людиною і Богом.

Любов, милосердя, людяність, доброта, співчуття... Такі знайомі нам слова, все частіше ми говоримо про них, але чи кожна душа відкрита для добра, любові? Чомусь сьогодні наше суспільство заражене вірусом егоїзму, зла, заздрості, жорстокості, байдужості.

З давніх-давен закономірно вважалося допомогти знедоленому, нещасному, поділитися куском хліба, дати притулок бездомному, захистити старість і немічність, порятувати хворого і каліку, заступитися за беззахисного і скривдженого, розрадити самотніх. Та сьогодні, на жаль, ці чесноти втрачають свою цінність. За своєю заклопотаністю про матеріальне забезпечення, про свій зовнішній вигляд, гонінням за кращим комп'ютером, найдорожчим мобільним телефоном ми не бачимо людей, яким потрібна наша допомога, співчуття, а якщо і проявляємо свою любов, милосердя, допомагаємо комусь, то чекаємо за це плати або робимо цю добродійність задля особистої слави.

Слід пам'ятати, що людська порядність, доброта не має меж. Якби кожна зла людина зробила на одну справу менше, а кожна добра людина на одну добру справу більше, наскільки б світлішим стало наше життя!

Маємо бути терпеливими один до одного, до батьків, вчителів, старших людей, бо таким чином ми виявляємо до них свою любов. За свої вчинки ми є відповідальними перед Богом та ближніми. Сам Ісус Христос дає нам приклад вільного вибору, коли говорить про те, що ніхто не має більшої любові, як той, хто

віддає своє життя за друзів (ближніх) своїх (смерть Ісуса на хресті заради спасіння всіх людей).

Ісус нагадує у багатьох своїх притчах (про робітників у винограднику) , що Царство Боже відкрите для кожного, хто хоче в нього увійти через прояв любові до своїх ближніх, через розуміння потреб ближніх, а не через заздрість, нарікання , недоброзичливість.

Одним із способів виявлення любові до людей є вміння прощати, як навчає нас Ісусова молитва «Отче наш». «І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам, прогріхи ваші».

Яскравим прикладом любові, прощення, милосердя є притча про блудного сина. А сьогодні люди гніваються за дрібниці, не розмовляють роками сусіди(бо посварилися за межу), близькі родичі (бо не поділили батьківський спадок). На мою думку, так не можна робити, адже всі вони ходять до церкви, сповідаються, приймають Святе Причастя, але серця їх закам'яніли у прощенні, вони не змінюються.

Треба завжди пам'ятати про діла милосердя щодо ближнього, бо все, що ми робимо добре чи погане ближньому, те ми робимо Ісусові. «Бо все, що ви зробили одному з братів моїх найменших Мені зробили» (Мт. 25:40).

Кожен з нас потребує гідного ставлення до себе і, найголовніше, перед Богом ми всі є рівними, тому маємо дотримуватися золотого правила моралі «І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви». Усі добрі вчинки, які ми робимо своїм ближнім розростаються добром у всьому світі (як у притчі про закваску).

Сенс нашого життя у тому, щоб любити і служити іншим. Треба відкрити своє серце для любові і матимемо нагороду за це від близьких людей , від Бога. Людська душа — це поле, що посіємо на ньому , те і виросте, то маємо дбати, щоб наша душа була наповнена добрими справами, які щодня мають розростатися, давати багатий урожай.

Щоб полюбити ближнього, в кожній людині побачити Бога, потрібно перш за все полюбити себе. Любити себе – це означає виховувати у собі Людину. «Інженером можна стати за п'ять років, навчитися ж на людину треба все життя» (В.Сухомлинський). Любити себе – це в ніякому разі не означає бути егоїстом. Це

означає пізнавати себе, самовдосконалюватися, бути відповідальним перед самим собою та іншими людьми.

Необхідно виховувати в собі найкращі риси: совість і справедливість, відповідальність і обов'язок, честь і гідність, скромність і простоту. Потрібно формувати в собі здатність бачити переживання людей (горе, радість, чесність, працьовитість). Коли ми навчимося розуміти інших людей, тоді легше зрозуміти і самого себе.

У кожної людини є гарні і погані якості. Але всі вони сприймаються нами по-різному. Іноді ми не маємо сили зізнатися в своїх слабкостях, поганих вчинках, а інших людей вміємо покритикувати, осуджувати, тобто, як каже народна мудрість «Колоди в своєму оці не бачимо, а скалку в чужому оці бачимо». Самооцінка показує, як людина оцінює себе. Її оцінка може бути правильною, коли думка людини про себе збігається з тим, якою її вважають інші, і неправильно, коли її думка про себе пригнічує свою думку, пристосовується до більшості, чинить так (хоч і грішить), як і всі інші. Така людина не зрозуміла Божої любові, адже Господь нас любить такими, якими ми є, якими нас хотів бачити, всі ми є дітьми Бога.

Треба бачити свої помилки, негативні риси характеру, просити в Бога допомоги, щоб удосконалюватися, змінюватися на краще.

Коли ми зуміємо полюбити в собі ту красу, яку заховав у нас Господь, усвідомимо свою неповторність, побачимо життя Бога в собі, тоді легко буде побачити Божу присутність у ближньому, полюбити його, як самого себе.

Якщо людське серце наповнене егоїзмом, тоді в ньому немає місця для Бога і ближнього. Така людина не потребує інших, старається комусь зашкодити, знеславити. Вже тут, на землі, можемо створити для себе небо або пекло через наші добрі або злі щоденні вчинки.

Справжнє щастя для кожної людини – це життя в любові: до Бога, до ближнього, до себе. Коли апостола Івана запитали: «Що потрібно для спасіння? – він відповів: «Любіть один одного, і цього вистачить». Отже, той, хто любить по-справжньому себе, не може робити зло своєму ближньому, в якому живе Бог.

Ісус Христос, Спаситель світу, віддав своє життя за все людство, а ми ,
наслідуючи його, завжди віддаємо себе іншим, будьмо готові служити ближнім. Коли
людина щиро любить Бога, то вона бачить Божі сліди всюди – у чудовій природі й у
кожній людині, готова всім послужити і всіх любити.